

“EN LA VELLESA NO M'ABANDONES”

El diumenge 28 de juliol celebrem la jornada dels iaïos i dels majors, que va ser instituïda pel papa Francesc fa quatre anys. La proximitat de la celebració dels sants Joaquim i Anna que, segons una antiquíssima tradició, van ser pares de la Mare de Déu en una edat avançada, és el motiu pel qual esta jornada té lloc este últim diumenge del mes de juliol. Que este dia siga una ocasió per a mostrar a les persones majors i als iaïos el nostre afecte i el nostre agraïment per tantes coses que hem rebut d'ells.

El lema d'enguany és una súplica que l'autor del salm 71 dirigix a Déu: “En la vellesa no m'abandones” (Sal 71, 9). El salmista es troba en una situació angoixant perquè, a més de sentir que li “van faltant les forces”, experimenta l'abandó d'aquells que estan al seu al voltant, que parlen d'ell, aguaiten la seua vida i busquen el seu mal. Des d'esta experiència de sentir-se abandonat pels homes, l'orant manifesta la seua confiança i la seua esperança en Déu: “Sempre he confiat en tu” (Sal 71, 6); “jo continuaré esperant” (Sal 71, 14), i té la certesa que Déu el consolarà (Sal 71, 21).

Esta situació vital és la que va viure el Senyor en la seua passió: Ell va tindre l'experiència d'haver sigut abandonat pel seu poble i pels seus deixebles. També va compartir el sofriment més gran que pot arribar a viure un ésser humà, que no és un altre que sentir-se abandonat per Déu. No obstant això, a pesar de la soledat amb la qual va afrontar la passió, no va deixar de confiar en Déu, es va posar a les seues mans i li va encomanar el seu esperit.

El Papa, en el missatge que ha dirigit a l'Església amb motiu de la celebració d'esta jornada, ens recorda que estes experiències no són només cosa del passat, sinó que reflectixen una realitat que, desgraciadament, és molt freqüent: “la soledat (diu el Papa) és l'amarga companya de la vida dels que com nosaltres (al·ludint a ell mateix) són majors i avis”. Ens convida també a reflexionar sobre les causes d'esta soledat: fills que s'han vist obligats a emigrar; ancians que es queden sols perquè en països que viuen situacions de conflicte, els homes estan combatent i les dones i els xiquets han abandonat el país per a salvar les seues vides; en països desenvolupats no és infreqüent que els ritmes de treball impedisquen una atenció als majors. A més, una convicció que es va estenent perillósament és que els ancians són un llast per a l'economia de les generacions més joves a causa dels costos de l'assistència que necessiten. Això fomenta sentiments de menyspreu cap a ells i fins i tot obri les portes a justificació de l'eutanàsia.

La soledat i el descart dels majors tenen les seues causes: “són fruit de decisions –polítiques, econòmiques, socials i personals- que no reconeixen la dignitat infinita de tota persona”. Es deixa de valorar a les persones pel que són i, en el cas dels ancians, arriben a ser considerats com una càrrega. Que esta jornada ens ajude a sensibilitzar a les nostres comunitats davant esta problemàtica i a comprometre'ns per construir un món en el qual es tracte als majors amb profunda humanitat.

Feliç descans i fins al mes de setembre.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***